

plyne důsledně, že není nutné a ani rozhodné, oceňuje-li žalobce předmět sporu nepozůstávající z peněžního obnosu, jakmile se věc má tak, že hodnota neb rozhodná hranice hodnoty jest již dle obsahu žaloby najisto postaveno. Ustanovení §§. 57. a 59. jur. norm., týkajících se věcné příslušnosti soudu ohledně povinnosti žalobce k ocenění předmětu sporu, lze ovšem obdobně použiti za účelem přípravy rozhodnutí, sluší-li užití zvláštních ustanovení o řízení bagatelním, avšak právě jen tehdy, je-li tato pomůcka potřebnou. V této rozepři jest však jasno, že žalobci běží pouze o to, odstraniti cestou sporu rozhodčí nález odsuzující ho k zaplacení 57 K, že tedy hodnota sporného předmětu nemůže přesahovati tohoto obnosu. Dle toho není ani žádné příčiny, aby se obdobně přihlíželo k předpisu §. 60. odst. 4. j. n., jehož se žalobce dovolává.

Je-li tu však bagatelní záležitost, jest nynější stížnost dle konečné věty §. 517. c. ř. s. nepřipustnou a bylo ji tudíž zavrhnouti.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 11. ledna 1916, č. j. $\frac{R III 227/15}{1}$.) A. K.

Soudu nelze rozhodovati o otázce veřejnosti cesty ani jako o otázce předběžné.

... o tom, je-li cesta veřejná, jest rozhodnouti správním úřadem, jak to jasně patrné též z ustanovení zákona ze dne 21. února 1912 č. zems. zák. 22 z roku 1913 pro Krajinu, zvláště pak z §§. 1. až 5., 11., 23. až 35. Takového rozhodnutí neb výroku správního úřadu, že stezka jest veřejnou cestou, se však žalovaný vůbec nedovolával, ba rozhodnutí takové prohlásil za zbytečné. Odvolací soud uznal tedy plným právem, že mu nemůže prospěti bez důkazu zde jsoucí námitka veřejnosti cesty, a dovolací soud nemůže na tom ničeho měniti, zvláště když nebylo vůbec vytýkáno, že bylo opomenuto vyžádati si prohlášení správního úřadu o vlastnosti sporné cesty. Uvedl-li odvolací soud vzdor právě zmíněnému správnímu názoru ještě na přetřes otázku, lze-li ze zjištěného skutkového děje vyvoditi vlastnost stezky jako veřejné cesty, a zodpověděl-li tuto otázku záporně, nemůže tato okolnost poskytovat dovolání opodstatněného důvodu ke stížnosti pro nesprávné právní posouzení, ježto již poukaz na chybné prohlášení správního úřadu, že jest chodník veřejnou cestou, čímž jest právní námitce žalovaného odňata skutková opora, ospravedlňuje vyhovění prosbě žaloby.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 1915, č. j. $\frac{Rv VI 212/15}{1}$.) —i—